

Tekstissä on tarkoituksella toistoa ja yksinkertaisia ilmaisuja... Yritin eläytyä pienen tytön maailmaan. Tarkoitukseni ei ollut kirjoittaa kokonaisia novelleja vaan tuokiokuvia, pieniä hetkiä elämästä... Kaikki tekstit linkittyvät kuitenkin toisiinsa. Olen tähän koonnut alkajaisiksi muutaman. Anyways, toivottavasti nautitte Ellan seurasta! ~ * ~ TÄTI TUULI Ella hyppii tiellä, koska hän on iloinen. Hän hyppii keveitä hyppyjä, melkein nousee ilmaan. Ilmassa on tuulenneito, jota Ella seuraa. Tuulenneito laulaa näkymättömällä äänellään puut kuiskaamaan. Ella ei ymmärrä puiden kieltä. Ei se haittaa. Ei niillä ole kuin puisevia salaisuuksia. Hänellä on nyt tärkeämpääkin tekemistä: esitellä nallekarhulleen tuulenneito, jonka näkymättömään helmaan hän tarttuu. Kiskaisu vauhdittaa hänen liitelyään tien yllä. Tuulenneito on aika kiva, kun hän suostuu aina leikkimään Ellan kanssa. Eivät naapurin lapset mutta itse täti tuuli! Kellään muulla ei voi olla niin hienoa leikkitoveria.

- Katso, siinä on ylväs prinsessa! Ella huudahtaa. Hän kohottaa nuhruisen nallekarhun päänsä ylle. Pitäähän nallen jotain nähdä. Ai niin, sen toinen silmä on sokea, mutta ei se haittaa. Äiti lupasi onneksi korjata sen niin pian kuin taitaa.

Ella tähyilee ympäristöä. Ylväs prinsessa on notkea nuori koivu, joka on pukeutunut hentoon vihreään lehtipukuun. Prinsessa on erilainen kuin muut puut. Se ei kuiskaile, vaikka täti tuuli keinuu sen oksilla. ~ SINISET TÄHDET Ella istuu puun juurella ja haistelee tuulta. Tänään täti tuuli on käynyt poimimassa kukkia ja sitonut niistä seppeleen. Ella ei vielä itse osaa sitoa seppeleitä, mutta ei se haittaa. Äiti on luvannut sitoa hänelle seppeleen niin pian kuin suinkin ehtii. On se surullista, että kukkien pitää kuolla voidakseen kaunistaa toisia. Ei se kuitenkaan ole kovin surullinen kuolema. Ellan mielestä kukat eivät oikeastaan voi kuolla, koska ne kasvavat aina joka kevät uudestaan samalle paikalle. Ihmiset eivät kasva, mutta se olisikin hupsua. Eihän ihmisiä voi poimia!

Tuulenneito hipaisee Ellan poskea ja kutsuu mukaansa. Ella ponkaisee pystyyn ruttuinen nallekarhu tiukasti kainalossa. Nallekarhu riiputtaa päätään surumielisesti, mutta ehkä se kohta piristyy. Tai ehkä se on vain vähän väsynyt. Onhan Ella jo tänään käyttänyt sitä torilla. Ella saa selkäänsä ilmasta valetut siivet. Hän tarttuu tuulenneitoa kädestä ja lentää metsäpolkua pitkin.

Täti tuuli laskee Ellan keltaiseen, kultaiseen mereen. Ella ui meressä nallekarhun kanssa. Meri tuoksuu. Ne ovat Ellaa korkeampia kukkia, ylpeitä mutta huonoryhtisiä. Varret ja nihkeät lehdet luovat kedolle tunneleita. Vihreässä hämärässä Ella ryömii suunnaten kohti valoa. Hän on varma, että tunnelin päässä odottaa aarre. Ainakin satukirjoissa kerrotaan niin.

Ella tupsahtaa ulos yhtäkkiä. Hänen ruudullinen mekkonsa on vähän mutainen, mutta ei se haittaa. Ainahan sen voi pestä. Ella nostaa katseensa. Hänen silmänsä täyttyvät sinisistä tähdistä, jotka tuikkivat kumaran tammen alla. Tähtiä, joista isä aina puhuu. Mutta isä on hyvin sairas. Hän ei voi tulla tänne saakka, joten Ella päättää poimia muutaman tähden.

- Anteeksi, herra tammi, Ella sanoo uურteisellem puulle, minun isäni on hyvin sairas ja tarvitsee tähtiä. Sitten hän voi nähdä vähän valoa. Ettehän pahastu kovin, hyvä herra tammi.

Ella asettelee hennot kukat varovasti nyrkkiinsä. Kyllä isä nyt ilahtuu! ~ UKKONEN Keinutuoli narisee hiljaa. Isä on niin painava, etenkin kun hänellä on Ella sylissään. Isä tuoksuu sämpylältä, kodilta ja turvalta. Isän syli on varmasti maailman turvallisin paikka. Edes ukkonen ei tunnu pelottavalta isän valtavan käsivarren suojassa. Isän parta kutittaa Ellan otsaa. Se on maailman mukavin tunne. Myös nallekarhu näyttää paljon onnellisemmalta isän sylissä. Se ei riiputa päätään vaan nojaa isän pyöreää vatsaa vasten. Ellan mielestä hänellä on maailman paras isä.

Täti tuuli yrittää päästä sisälle ikkunalasin läpi. Hänkin pelkää ukkosta, joka raivoaa ulkona. Ella tietää, ettei täti tuuli viihdy sisällä. Tuulenneito ei tiedä, mihin asiat kuuluvat. Hän saattaa vaikka sotkea koko tuvan. Ei se tietysti haittaa. Joskus pieni sekasotku on hauskaa.

Ukkonen karjuu ja välkkyi. Se on kovin raivostunut. Se yrittää särkeä

ikkunat ja ajaa täti tuulta takaa. Ella käpertyy isän villatakin sisälle turvaan. Siellä on hyvä ja lämmin olla. Mutta Ella miettii. On kovin surullista, että ukkosen täytyy riehua. Se saattaa kaataa puita ja rikkoa asioita. Mutta miksi? Ehkä isä tietää, hän on niin viisas. - Isä, miksi ukkosen täytyy olla niin vihainen? Ella kysyy. Isä ei heti vastaa. Hän näyttää mietteliäältä. Isä kuuntelee ukkosta ja yrittää kuulla sen suruja. Ei ukkosen puheesta saa mitään selvää. Ehkä se ei tiedä itsekään, miksi on suutuksissa. - Sen täytyy olla hyvin yksinäinen, isä sanoo. - Se on niin valtavan voimakas. Kaikkihan pelkäävät ukkosta. Ehkä se haluaisi saada ystäviä, muttei tiedä, mistä etsiä. Isän sanat putoilevat korviin hunajasateena. Se on lämmintä hunajaa, joka rauhoittaa. Ei ukkonen enää tunnu pelottavalta, vaikkei olisikaan isän sylissä. On vain hirveän surullista, että ukkosen täytyy olla yksin. Ella haluaisi lohduttaa ukkosta. - Minä käyn sanomassa ukkoselle, ettei sen tarvitse olla yksin, Ella sanoo. Isä taputtaa Ellaa ja nyökkää. Äiti ei kyllä antaisi moiseen lupaa. Hänen mielestään ukkosella pitää istua kiltisti sisällä. Mutta isä hymyilee. Hänkään ei halua, että ukkonen on surullinen. Isä vain ei jaksa kävellä ulos asti. Ella loikkaa saappaisiinsa ja lompasii sateeseen. Nallekarhu seuraa perässä pää riipallaan. Ei kukaan saa olla yksin, ei edes hirmu pelottava ukkonen. Ukkonen murisee ja itkee. Ruoho painuu peloissaan kasaan. Ella yrittää auttaa kukkapenkin kukkia seisomaan pystyssä, mutta nekin pelkäävät liikaa. Ella ei pelkää enää yhtään. - Hei, herra ukkonen, Ella sanoo, minä voin kyllä olla ystäväsi. Älä sure liikaa. Et sinä ole enää kauaa yksin. Sade laantuu hieman. Ukkonen kuuntelee. Se hengittää hitaasti ja raskaasti. Se on hyvin surullinen, mutta toivo syttyy varmasti sen sydämeen. Täti tuuli seisoo Ellan rinnalla ja viheltää iloisesti. Ella hymyilee. ~ YLVÄS PRINSESSA Ella kiittää polkua pitkin tuuli pyrstönään. Hän levittää nurmirinteen väriset siipensä ja nauraa. Ilmassa tuoksuvat kesä ja tuoreet salaisuudet, joita puut kuiskivat. Täti tuuli kiertelee puiden lomassa. Hän hihittää suhisten puiden juoruille. Vain täti tuuli osaa puiden kieltä. Ei se haittaa: Ella on varma, että jonain aamuna hän herää puiden kuorolauluun. Isä kertoo joskus, mitä puut ovat hänelle puhuneet. Äiti sanoo aina silloin, että älähän nyt puhu hullutuksia. Äiti on liian kiireinen. Sen takia hän ei kuule puiden kuisketta. Kohta Ella laskeutuu kantapäilleen notkean koivun eteen. Ylväs prinsessa kylpee auringon kullassa. Hän on tänään parhaimmillaan. Vähän matkan päässä seisova juro hovimestari kätkee hymynsä. Juro hovimestari on karkea mänty. Sen oksat liikehtivät hitaasti ja laiskasti. Useimmat männyt ovat tosin nuoria neitoja. Niin isä on sanonut. Ella nojaa kultaisen päänsä ylvään prinsessan helmaan. Osasto muurahaisia marssii määrätietoisesti Ellan varpaiden yli. Se kutittaa vähän. Pörröiset, ilkikuriset heinäkasvit puhaltavat pölyä ilmaan. Heinäkasvit ovat hyvin tuhmia. Ei se ole oikeastaan niiden vika. Mutta aivastaminen ei ole kivaa! Ellan nenä ei pidä pölystä yhtään. Ella sulkee silmänsä. Ylväs prinsessa syleilee häntä loputtomalla huminallaan. Humina on ajoittain karkeaa, ajoittain pehmeän tasaista. Aivan kuin koivu yrittäisi jutella Ellalle. Ella avaa korvansa kahteen kertaan. Ensin ihmisten sanoille, sitten puiden sanoille. Hän ei kuule muuta kuin lehtien kuisketta.